

ONZE SENIOREN BEZOCHTEN NAMEN.

Op donderdag 27 september 2012 bezochten onze senioren Namen. Namen is sinds 11 december 1986 de hoofdstad van het Waals Gewest. Het is een charmante en karaktervolle stad, gelegen aan de samenvloeiing van Samber en Maas. De indrukwekkende citadel overheerst de stad. Namen is ook een kunst- en geschiedenisstad vol geheimen. Het is bovendien een moderne en dynamische stad met levendige handelsstraatjes en tradities die in ere worden gehouden.

“Le Café des Arts” was onze plaats van samenkomst. De koffie met een boterkoek erbij smaakte heerlijk. Even na 10.30 uur splitsten de nederlandstalige gidsen ons in twee groepen. We begonnen onze wandeling aan de rand van de stad. Hier maakten we reeds kennis met de vele huizen uit de 18de eeuw. De nieuwbouw begon slechts na W.O.II. Via de achterzijde van het administratief centrum van de stad kwamen we aan het station. Het dateert uit 1860 en werd recent gerestaureerd tot een modern gebouw.

Via de Passage de la Gare , met zijn vele kleine winkeltjes, kwamen we in de Rue des Carmes. Dankzij de afbraak van de voormalige kloosters, die behoorden tot de orde der Karmelieten, de orde der Kruisheren en de orde der Karmelietessen en allemaal in deze straat gelegen, konden in 1930 vele gebouwen worden opgetrokken die een homogeen architecturaal karakter uitstraalden, vooral dan de “art deco-stijl”. Onze gids wees ons op de stenen tekeningen in de gevels, de horizontale vensters met een loggia met afgesneden en schuine hoeken. Andere kenmerken van deze stijlform zijn o.a. de roosters, de glasramen en de veelkleurige panelen, versierd met bloemenslingers. In deze “chique” buurt van Namen werd ook het eerste appartementsgebouw, de “Residence les Carmes”, gebouwd. Het is één van de mooiste “art deco” huizen van België.

We vervolgden onze weg en kwamen in de Rue du Fer, de grote commerciële as die naar het stadscentrum leidt. Op de binnenkoer van het “Musée des Arts Anciens du Namurois” hielden we even halt en bewonderden we de Franse bouwstijl van deze patriciërswoning uit de 18de eeuw. Het museum toont verzamelingen uit de middeleeuwen en een bijzondere kerkschat van de priorij van Saint-Nicolas d’Oignies. De stukken van deze kerkschat zijn het werk van goudsmid Hugo d’Oignies en zijn atelier (1225-1250)

We staken terug de Rue du Fer over en wandelden naar de “Saint-Jacques kerk”. Onderweg bemerkten we de koperen Sint-Jacobsschelpen die op verschillende plaatsen op de grond zijn aangebracht. Namen bevindt zich immers op het traject van twee grote wegen naar Santiago de Compostella. Sinds 1406 vormde het Sint-Jacobshospitaal een tussenstop voor de bedevaarders die op weg waren naar Compostella. Later werd dit hospitaal een nachtverblijf en ook af en toe een hospitaal voor buitenlandse soldaten. In 1755 werd het aangekocht door de Broederschap van Barmhartigheid, een orde die werd opgericht om ter dood veroordeelden bij te staan. De klassieke kerk dateert uit die periode. In 1908 namen de zusters van Sint-Jacob de gebouwen over van de Armenhuizencommissie die deze gebouwen had geërfd na de Franse Revolutie. Tegenwoordig bevindt zich hier een school.

Onder een stralende zon wandelden wij verder naar de universiteitswijk. De bekende architect Roger Bastin (1913-1986) heeft zijn stempel nagelaten op Namen. Terwijl andere steden zich inspireerden op het Amerikaans model en een universitaire campus aanlegden in de periferie, zijn de faculteiten hier in het centrum gebleven. In de universiteitswijk bouwde Roger Bastin

achtereenvolgens de Bibliotheek Moretus Plantin (1970-1981), de faculteiten Recht en Informatica (1971-1973), de kapel van de Faculteiten (1976-1977) en het Instituut voor Medische Wetenschappen (1077-1081).

Via het prachtig gerenoveerde park kwamen we aan het Gerechtsgebouw. Sinds de 19de eeuw bevindt dit gebouw zich op de stadsresidentie van de laatste autonome graaf van Namen. Jean III had dit gebouw gekocht van zijn broer, die het zelf had verkregen van het Saint-Aubain kapittel. Onder de naam “Hotel du Roi” werd het de verblijfplaats van de gouverneur van het graafschap. De reconstructie van dit gebouw dateert uit 1631 en werd uitgevoerd volgens de plannen van Roussel, meester-bouwheer van de graaf. Nadien werd het aangepast aan zijn nieuwe functie als gerechtsgebouw. Aan de kant van de straat bevindt zich het centrale woongebouw, dat geflankeerd wordt door twee vleugels waarvan de vensters omkaderd zijn met natuursteen. Rond het binnenplein bevindt zich een galerij die ondersteund wordt door rondbogen op Toscaanse zuilen.

Helemaal aan het einde van de Rue Haute Marcelle prijkt de Saint-Aubin kathedraal, de laatste in België gebouwde kathedraal. De kerk werd kathedraal in 1559 nadat Filip II van Namen een bisdom maakte. In 1740 werd ze zwaar beschadigd door een overstroming van de Samber. Van 1751 tot 1767 werd ze herbouwd door de Italiaanse architect Pisoni. Het weelderige meubilair, de beelden, de doopvont en de vele schilderijen zijn grotendeels afkomstig uit abdijen en kerken uit de omgeving en geven het gebouw heel wat cachet. Van het oorspronkelijke meubilair bestaat niets meer, alles werd in 1802 meegenomen door de troepen van Napoleon.

Even verder, in de Rue du Collège, staat nog een andere kerk, de barokke Saint-Loup kerk. Ze was aanvankelijk opgedragen aan de Heilige Ignatius en werd tussen 1621 en 1645 gebouwd door de Jezuiten met materialen die geleverd werden door Naamse steenkappers. De gevel is opgetrokken in Maastrandse kalksteen. In de nissen staan houten, beschilderde beelden. In het interieur worden de stenen gewelven gesteund door rood en zwart gespikkelde marmeren zuilen. Het beeldhouwde plafond is grandioos. Qua stijl is ze geïnspireerd op de Carolus Borromeuskerk in Antwerpen. De kerk wordt op dit moment nog alleen gebruikt voor het geven van concerten.

Via het koninklijk atheneum François Bovesse, dat oorspronkelijk een Jezuïetencollege was en gebouwd werd tussen 1611 en 1620, wandelden we naar “La Maison des Desserts”. In dit bekende Naamse restaurant dronken we eerst ons aperitief en daarna genoten we van een lekker 3-gangenmenu. Het huisgemaakt dessert was echt grandioos. Vele collega’s zouden ’s anderendaags graag teruggekeerd zijn om de rest van het “palet van de chef” op te eten. Onze gidsen waren goed op tijd en konden nog even een koffie meedrinken.

De kleine straatjes van Namen zijn gelukkig ontsnapt aan de sloop die zoveel steden heeft verminkt. Je vindt er nog tal van oude uithangborden, leuke originele winkeltjes en verzorgde restaurants. Ietwat verstopt in deze wirwar van straatjes ligt de Place du Marché-aux-Légumes, waar tal van volksbijeenkomsten en feesten plaatsvinden. Dit is ook de pleisterplaats voor studenten na de les of na de examens. Vroeger kwamen ook de dames hier winkelen, terwijl de mannen een glaasje dronken in de Ratin-Tot (Waals voor “wacht op alles”). Dit oudste café van de stad bestaat al sinds 1616 en ligt de Namenaren nauw aan het hart. Elk jaar is dit plein trouwens het epicentrum van de Waalse Feesten. Getuige daarvan de kilometerpaal O van de Route du Péket, die je naast de kerk ziet staan.

Op de Place d'Armes is er iets vreemds aan de hand. Twee grote beelden zijn met elkaar in gesprek, met aan hun voeten twee grote slakken, DJoseph en Francurs. Ze werden daar in 2000 geplaatst als eerbetoon aan de bedenker Jean Legrand, schilder en karikaturist. Ze stellen de "Namurois" van weleer voor. De slak is het symbool van de stad Namen, want de inwoners staan erom bekend om alles rustig aan te doen.

Onder de poort pal naast het Palais des Congrès leidt een voetgangerstraatje naar het Belfort. De ronde toren van het Belfort werd in 1388 opgetrokken met kalksteenblokken. Aanvankelijk noemde men hem de Sint-Jacobstoren. De funderingen rusten op palen en ondersteunen een gebouw van vier verdiepingen. De toren kreeg zijn huidig uitzicht in de 16de eeuw. De kantelen werden weggehaald en de twee hoogste verdiepingen afgebroken. In de plaats kwam de klokkentoren die vandaag boven de daken uitsteekt. Bovenaan ziet men nog de inscriptie S.P.Q.N.R. 1733. De datum verwijst naar de beëindiging van de verbouwing. De stadsklok hing vroeger in de collegiale Saint Pierre-au-chateau op de hoogte van de citadel. De kerk werd echter vernield in 1745 en de Sint-Jacobstoren werd bevorderd tot Belfort. In 1841 kreeg hij een stadshorloge. De klok gaf de uren aan en men noemde haar de poortklok, want zij gaf aan wanneer de stadspoorten open en dicht gingen. In de galerij van het Belfort worden de tijdelijke tentoonstellingen van de stad georganiseerd. Het Belfort staat sinds 1999 op de werelderfgoedlijst.

Tegenover de Place d'Armes staat het mooie koninklijke theater, één van de laatste en mooiste Italiaans geïnspireerde theaters van Europa uit de 19de eeuw. Ten gevolge van een brand werd het in 1863 herbouwd in zandsteen. Het heeft een prachtige gevel uit drie niveaus. Architect Thierry Lanotte renoveerde het gebouw volledig in 1998. Het is nu uitgerust met de meest moderne en gesofistikeerde scènetechnieken. Sinds 16 december 1999 is het plafond van de theaterfoyer versierd met het fresco "Theater" van de Franse schilder Garouste. Wegens de Waalse feestdag konden wij spijtig genoeg het theater niet bezoeken.

We vervolgden onze weg en hielden even halt aan de Marie Spilartoren die werd geïntegreerd in de gemeentelijke omwalling gebouwd door Henri Mérial in 1388. De toren werd gebouwd achter de eigendom van een zekere Marie Spilar en werd in 1949 gerestaureerd door de Naamse architecten Jules en Jean Lalière. Via de Avenue de Golenvaux kwamen we aan de brug over de Samber. Hier troffen we het Archeologisch Museum aan, "de Halle al'Chair". De collecties van dit museum bestaan hoofdzakelijk uit objecten die werden verzameld tijdens opgravingen en zij vormen een belangrijk geheel van de geschiedenis van Namen en de provincie. Prehistorische, Gallo-Romeinse en Merovingische antiquiteiten, afkomstig van Namen en omgeving, bieden de mogelijkheid om het rijk verleden opnieuw samen te stellen.

We wandelden verder langs de oever van de Samber en aan het begin van de Rue du Grognon stapten we op onze boot voor een tochtje van een klein uurtje op Samber en Maas. Enkele fikse regenbuien konden de pret niet bederven want iedereen bleef droog en genoot van de verfrissing die werd aangeboden door de liefvallige juffrouw. Tijdens onze boottocht kregen we ook de nodige uitleg over de plaatsen waar we voorbij vaarden.

Na het varen keerden we terug via de Rue du Fer naar ons vertrekpunt ... "Le Café des Arts". Bij het drinken van een fris pintje, een lekker wijntje, een warme koffie of thee werd nog een tijd nagepraat over de mooie stad die Namen wel is en ... het gastronomisch menu dat ons 's middags werd voorgeschoteld.

Ludo Daelemans